

Sygn. akt: I C 121/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSR Gabriela Jarawka
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Mosoń

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Jastrzębiu-Zdroju

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Przewodnicząca:

Sygn. akt I C 121/15

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą we W., pozwem z dnia 27 stycznia 2015r. domagał się zasądzenia od K. K. kwoty 10.549,32 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył od (...) Bank (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A.) prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej nr (...) z dnia 15 kwietnia 20097 r., a kwota dochodzona pozwem wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 21 stycznia 2015r. i składa się z kwoty 5.033,63 zł należności głównej i kwoty 5.515,69 zł skapitalizowanych odsetek.

Pozwany (wezwany prawidłowo poprzez dwukrotne awizo) nie stawił się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień, jak również nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił:

Umową z dnia 14 grudnia 2012 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zbył wierzytelności Banku na rzecz powoda (...)z siedzibą we W..

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 14.12.2012 r. k. 8-11 akt)

Na piśmie z dnia 16 grudnia 2014 r. sporządzono wezwanie pozwanego do zapłaty kwoty 10.669,22 zł.

(dowód: pismo z dnia 16.12.2014. k. 13 akt)

W treści wystawionego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/317/251/PBW z dnia 21 stycznia 2015r. wskazano, że wierzytelność K. K. w kwocie 10.549,32 zł wynika z zawartej dnia 15 kwietnia 2009 r. umowy pożyczki o nr (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 12-13 akt)

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Strona powodowa nie dowiodła w sposób należyty nie tylko nabycia wierzytelności, ale również istnienia tej wierzytelności.

Skoro zaś powód powoływał się na istnienie wierzytelności przysługującej zbywcy wobec pozwanej powinien był dowieść wszystkie okoliczności zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu określonym art. 6 k.c. W myśl art. 6 k.c. ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Obowiązek ten wynika również z treści art. 232 k.p.c. Przy tym samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do legitymacji czynnej powoda należy stwierdzić, że o ile powód dołączył umowę przelewu z dnia 14 grudnia 2012r. zawartą pomiędzy nim a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., o tyle w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Przepis art. 509 § 1 k.c. stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 kc). Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Przepis art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, jak w niniejszej sprawie, przelew tej wierzytelności powinien być również stwierdzony pismem. Pismem stwierdzającym wierzytelność może być zarówno dokument będący wynikiem zachowania zwykłej formy pisemnej w rozumieniu art. 78 § 1 k.c. jak i kwalifikowanej np. w formie aktu notarialnego czy pisma z podpisem urzędowo poświadczonym. Równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej jest oświadczenie złożone w formie przewidzianej w art. 78 § 2 k.p.c. W razie dokonania przelewu wierzytelności bez zachowania wymogu formy pisemnej przelew nie jest nieważny, ale skutkuje określonymi w art. 74 § 1 k.c. ograniczeniami dowodowymi.

Umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2012r., zawarta między (...) Bank (...) S.A. we W. a powodem jest stwierdzona pismem w rozumieniu powyższej regulacji w swej ramowej części, albowiem oświadczenia w niej zawarte są opatrzone podpisami. I chociaż w § 1 umowa nawiązuje do załącznika nr 1, który stwierdza wierzytelności objęte umową, to jednak sam załącznik, a w zasadzie wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 grudnia 2012r. w formie wydruku komputerowego, w którym wymieniono imię i nazwisko pozwanego, adres zameldowania, nr PESEL, nr klienta, nr umowy oraz stan zadłużenia nie spełnia wymogów pisma stwierdzającego przeniesienie **tej konkretnej wierzytelności na rzecz powoda**. Załącznik ten bowiem nie jest opatrzony żadnym podpisem (poza podpisem pełnomocnika procesowego powoda), a powód, który jak wynika z jego twierdzeń

posiada ten dokument w oryginale, nawet nie twierdził w toku procesu, by załącznik ten był przez kogokolwiek podpisany.

Z tych względów Sąd uznał, że powód nie wykazał nabycia wierzytelności pierwotnego wierzyciela w stosunku do pozwanego, gdyż wydruk komputerowy - wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 14 grudnia 2012r. nie stanowi dokumentu, który mógłby być przedmiotem dowodu.

Niezależnie od powyższego, nie zostało również wykazane istnienie stosunku cywilnoprawnego łączącego (...) Bank (...) S.A. z pozwanym.

Umowa przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem zasadności żądania powoda. Umowa ta nie dowodzi istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem. Istnienia wierzytelności nie dowodzi też samo wezwanie do zapłaty, które dowodzi jedynie faktu, iż wezwanie takie zostało sporządzone (art. 245 k.p.c.).

Wobec tego powód winien wykazać istnienie stosunku cywilnoprawnego łączącego (...) Bank (...) S.A. z pozwanym. Powód nie przedłożył natomiast umowy pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwanym, ani jakichkolwiek innych dokumentów, z których można by było odtworzyć treść pierwotnego stosunku prawnego oraz wysokość zobowiązania, a załączył jedynie dowody ograniczające się w istocie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo przy tym kiedy i w jakiej wysokości nominalnej powstało zobowiązanie pozwanego i z jakiego tytułu zostało naliczone. Nie wiadomo też za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód naliczył odsetki. Nie sposób też ustalić, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową (przy założeniu jej istnienia) łączącą zbywcę z pozwanym. Tym samym powód nie wykazał istnienia podstawy stosunku cywilnoprawnego tj. faktu zawarcia umowy przez jego poprzednika prawnego z pozwanym.

Z treści uzasadnienia pozwu nie wynikało też, aby pozwany zawarł umowę w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej, w konsekwencji czego pozwanemu przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ k.c.). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 194 Ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 28 czerwca 2004 r. z późn. zm.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., sygn. akt P 1/10). Z tej też przyczyny powód winien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 k.p.c.).

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, które mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne i liczyć na skorzystanie w dalszym toku postępowania ze środka odwoławczego, w którym zarzucić mogłyby Sądowi niewyjaśnianie rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych. W orzeczeniu z 12 grudnia 2000r. (V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116) Sąd Najwyższy stwierdził, że działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej **sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego**. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Wobec powyższego, ponieważ powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne w świetle art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c.

Sędzia

J., dnia 11 maja 2015 r.